Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1923 | 2. AARGANG

Fred paa jorden.

Av ældste *Eyolf Larsen-Arveseth.*

«Fred paa jorden og i menneskene Guds velbehag.»

Hele menneskeslegten har i disse dager festligholdt julens store høitid og feiret mindet om fredsfyrstens komme til jorden.

Denne store begivenhet som nu snart er 2000 aar gammel, var av de gamle profeter forutsagt og omtalt indtil de mindste enkeltheter og gik til punkt og prikke i opfyldelse, saa al tvil om sandheten av det skulde være utelukket.

Det var store forjættelser lovet menneskene ved hans komme, og dybden av disse ligger netop i de ord, som himmelens engler sang den nat han blev født: «*Eder er idag en frelser født, fred paa jorden og i menneskene Guds velbehag.*»

Det kunde kanske interessere at anstille nogen betragtninger over den ene retning i englenes replik, nemlig: *Fred paa jorden.*

Fred, dette princips gyldne forjættelser, har nu i mange aarhundreder beskjæftiget menneskenes sind.

Mange og forskjellige er meningene om dette princips indførelse blandt jordens beboere. Pessimismens tusener av tilhængere har tapt al tro paa fredens virkeliggjørelse; de anser freden som noget fjernt — næsten uop-

naaelig — der vil ta tusener aar av evigheten at gjennemføre.

De stempler freden som den største utopi, der nogensinde har forvildet menneskehjerner, eller de lukker øinene, folder hændene og overlater alt i skaberens hænder.

I motsat retning har optimismens mænd og kvinder arbeidet i blind, urokkelig tro og tillid paa fredens gjennemførelse.

Kanske har mange ofret sin livskraft, sine gaver og talenter for om mulig at bringe menneskene nogen skridt fremover paa fredens bane.

Det har været sammenkaldt store fredskonferanser, hvor nationenes ypperste politikere og statsmænd har drøftet det store spørsmaal fred, men tilsynelatende resultatløst; ialfald har resultatet været meget negativt.

Menneskeslegten hungrer efter fred, tusener av røster har hævet sig og slaat til lyd for freden, og tusener ører lytter intenst og venter spændt paa dens tilblivelse.

Men fredens kjendsgjerning uteblir, ufredens mørke, tunge taake hviler idag kanske tyngre over jorden end nogengang før.

Tiltrods for menneskenes længsel efter fredens evangelium synes det ved betragtning av forholdene i verden idag, som om ordet fred aldrig har lydt mere skurrende i deres ører; det virker som den reneste ironi og er sandhet.

Aldrig har menneskene været saa langt fjernet fra dette maal som nu. Avisene bringer daglig beretninger om nationenes forøkelse av sine krigsflaater og armeer, og *det* maa uvilkaarlig betragtes som den mest utprægede sarkasme mot de avrustnings- og fredskonferanser, som i den senere tid har været holdt.

Kaster ikke krigsfaklen sit dystre, dæmpede skjær over jorden? Har ikke næsten hele verden været ibrand og lidt under den forfærdelige krigs rædsler, og kjender man ikke endnu efterdønningene ganske eftertrykkelig? Hvormange mennesker har ikke tapt sin lykke i livet, hvormange har ikke mistet det kjæreste de eiet paa jorden? Mangfoldige hustruer har staat graatende og nedbrutte av

sorg ved sine mænds gravsteder (hvis de har været saa heldige at faa se deres grave).

Tusener av morshjerter har blødet over at deres barn er blit revet ut av deres arme, ødelagt og dræpt. Masser av gode, lykkelige hjem splittet og jevnet med jorden for kanske aldrig mere at oprettes her i denne tilværelse. Millioner av den modneste og kraftigste manddom jorden hadde blev revet væk og ødelagt paa nogen faa aar og som vil vise sig at være tap, der vil virke svækkende i mange aarhundreder blandt menneskeslegten. Mangfoldige og grufulde er de tildragelser, som finder sted i krig og følger i dens fotspor.

Naar disse uhyggelige billeder ruller frem for ens sind, er det ikke underlig at menneskene længter, ja hungrer efter fred.

Og spørsmaalet kommer uvægerlig: «Hvad er grunden til al denne elendighet, som overskygger menneskene?»

At besvare spørsmaalet helt og fuldt ut er kanske vanskelig, fordi det tar for meget plads, men en — ja kanske den vigtigste — faktor i spørsmaalets besvarelse bunder ut i menneskets gamle fiende *egoismen.* Menneskene puster ind og utvider brystet, naar de sier *jeg*, og puster ut, naar de sier *du.*

Det er oprørende at se, hvorledes endel av Guds sønner og døtre skal lide og ødelægges, fordi andre av dem lar sig besætte og regjere av herskeraanden og magtbegjæret (egoismen). Politiske forviklinger og sociale misforhold i nationenes aristokrati, med personlig vinding for øiet, har bevirket mangfoldige menneskers død og elendighet og mere og mere utvisket betingelsene for freden paa jorden.

Tanken paa menneslegtens lykke er skjøvet tilside, ignorert og anset som den rene blasfemi. Det er ikke bare i nationenes overklasser at denne aand gjør sig gjældende, men ogsaa i mellemklassen og underklassen griper den hastig om sig.

Sandheten er at egoismen truer med helt at bemægtige sig menneskesjælen og gjøre sig til livsnerven i den fremtidige utvikling.

Det kan tilsynelatende synes at være litt krasst at betegne det som egoisme, og kanske endel vil protestere og heller kalde det selvopholdelsesdrift; men her gjælder det at trække de rigtige linjer og skille nøiagtig mellem disse to ting.

Selvopholdelsesdrift er at forsvare sig selv og sine fra eventuelle indgrep i de individuelle rettigheter, som menneskelivet tillater.

Egoismen er menneskenes stræben for paa bekostning av sine medmennesker at fremhæve sig selv og nedsætte sin næste — at uten hensyntagen trænge sig frem, nedtræde andres rettigheter for at utvide sin magt og tilfredsstille begjæret efter at undertrykke andre.

Den onde magt har allerede fra tidens morgen fundet denne svakhet i menneskesjælen og benyttet sig av den i fuldt maal, og menneskene har været villige redskaper i hans hænder.

Vi læser i skriften, at Satan benyttet sig av denne svakhet hos Adam og Eva i paradiset. Han lovet jo, at hvis de vilde spise av kundskapens træ, skulde de bli lik Gud og kjende forskjel paa godt og ondt, og det var dette begjær der foraarsaket deres fald, hvorved al ufred og elendighet kom ind blandt menneskene og bragte dem til bortvisning fra Guds ansigt.

Ved at følge historien gjennem tiden indtil Kristus, fredsfyrstens komme, finder vi at Satan forstod fuldt ut det vigtige i Kristi mission og var bange for, at hans (Satans) bestræbelser for at lede menneskene paa avveie skulde stanses. Derfor rettet han et forfærdelig angrep paa menneskehetens forløser. Denne tvekamp fandt sted ifølge historien ute i ørkenen, efterat Kristus hadde hungret i 40 dager og nætter. Her forsøkte atter Satan at rette sine piler mot dette svake punkt i menneskenaturen (egoismen), men her fandt han sin overmand; hans piler faldt magtesløse til jorden. Fredens fyrste seiret over menneskesvakheten (egoismen) og gav ogsaa menneskene nøklen til at seire over den og til at gjengi fred paa jorden.

Kristus sier: «Du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv.» Her ligger løsenet for det saa

omstridte, eftertragtede princip: Fred paa jorden; det ligger foran menneskenes øine, det lyder i menneskenes ører av Herrens tjenere — Bibelens udødelige sandheter, som indeholder nøklen til fredens virkeliggjørelse, Bibelen som sier: «Du skal ikke slaa ihjel» — som lærer menneskene at gjøre godt mot sin næste.

Det er paa grundlag av denne bok at menneskene løfter sine hænder mot himmelen og anroper Gud om beskyttelse og støtte i deres blodsutgydelser. Hvilken ironi og bespottelse av de guddommelige bud og love!

Det er mot egoismens giftige piler hele menneskeslegten maa reise sig til kamp, kjæmpe individuelt paa at kue og beherske magtbegjæret — at si: «Vik bak mig, Satan», naar han kommer i sin sluhet og banker paa i menneskesjælen. Da vil betingelsene for fred paa jorden utvides.

Naar menneskene lærer at forstaa, at kjærlighet er livets krone og gjør det til den bærende grundvold i utviklingen, da oprinder en ny tid paa jorden. Da blir menneskene led i fuldkommenhetens baand, og fredens herlige sol vil oprinde og vil mætte den efter fred hungrende menneskeslegt med sine gyldne straaler.

Kjærlighet er lovens fylde og fuldkommenhetens baand.

Ti aarsaker hvorfor jeg betaler tiende.

Av *Dr. George H. Brimhall.*

Jeg vil gi ti aarsaker, hvorfor jeg betaler tiende:

1. Fordi jeg ønsker at være istand til at bede til enhver tid; bede for Zion, for dets beskyttelse og fremgang; bede for kirkens ledere at de maa ha indflydelse og magt; bede med den samvittighet, at jeg ikke har undlatt at gjøre noget for Zions fremgang eller at hjælpe dens ledere.
2. Fordi jeg ønsker at være istand til at motta sakramentet til enhver tid. At spise brødet er en ordinance, i hvilken jeg vidner for Gud, i forsamlingens nærværelse, at jeg er villig til at holde hans bud. Han har befalt at jeg skal betale ham en tiendedel av min fortjeneste. Ved at drikke vandet vidner jeg,

at jeg ihukommer Herren og er aandelig paamindet at ihukomme ham i tiende og ofringer.

3. Fordi jeg ønsker den gode samvittighet at vite, at jeg er ærlig mot min himmelske far. Min kontrakt med ham er: En part til ham og ni til mig med hans velsignelse. Den som undlater at betale tiende, er i den hellige skrift beskyldt for at være en bedrager.
4. Fordi jeg ønsker at være retfærdig mot mit samfund ved at betale min del av samfundets utgifter. Du vet kanske hvad der menes at ha en iblandt et selskap paa en utflugt, som ikke er villig til at betale sin del av utgiftene. Den som kan og ikke vil, er en kujon og fortjener hverken respekt eller sympati av sine kamerater.
5. Fordi jeg ønsker den velfærd, som kan opnaaes kun gjennem materiel vekst. Historien og bestemmelsen av den kirke jeg er et medlem av, er utførelsen av store ting. Jeg ønsker at føle at jeg er delagtig i dens fremgang, saavel materiel som aandelig. Jeg ønsker at vite, at mine bestræbelser er optegnet paa dens tempelvægger, paa dens forsamlingshus, dens skolebygninger og hospitaler, saavelsom i at sprede og forsvare dens lærdomme.
6. Fordi jeg ønsker at holde loven om retfærdighet i samfundet. Denne lov besørger at enhver blir hjulpet i forhold til sin trang. Hvis alle betalte tiende, vilde det vise sig at «der er nok til alle og i overmaal».
7. Fordi jeg ønsker at erholde den økonomiske vane, som man faar ved at betale tiende. En tiendebetaler bruker sine penger paa en forsigtig maate.
8. Fordi jeg ønsker den viljeøvelse, som tiendebetaling gir. Svak vilje vil ikke betale sin æresgjæld først.
9. Fordi jeg ønsker den fremgang, som gjør sig gjældende blandt kirkens tiendebetalende medlemmer. I almindelighet er tiendebetalerne i den klasse, som er hjælpere i samfundet. De er ikke alene gavmilde, men de har noget, som de kan være gavmilde med.

10. Fordi jeg ønsker min samvittighets optegnelser, mit samfunds optegnelser og min Guds optegnelser at vidne om min oprigtighet i at forsvare kirkens feltrop: «Hvert medlem en tiendebetaler!» og jeg ønsker altid at være et medlem.

Fra «*Millenial Star*», oversat av *Sigrid Holtan.*

Er livet værd at leve?

Er livet værd at leve? Dette spørsmaal kan ikke besvares med ett ord, ti det kommer an paa hvordan vi lever, om vort liv er av nogen nytte eller ikke. Der er et stort antal av menneskelige væsener, som, saalangt som deres liv har været av nytte for dem selv, deres familie eller til verden, det ville ha været bedre, om de ikke hadde levet. Alle har det privilegium at kunne gjøre sit liv værd at leve, men ved likegyldighet, daarlige vaner og daarlige handlinger ødelægger de deres kraft til at leve et godt, ærlig og sundt liv og blir en forbandelse til sig selv, til sin familie og til verden. Se paa drankeren der raver om paa gaten! Er hans liv værd at leve! Se paa de tusener av mænd bakom fængslenes mure formedelst frygtelige forbrydelser! Er deres liv værd at leve? Se paa kvinden som er i selve Satans tjeneste! Vil I fortælle mig at deres liv er værd at leve? Saa er der landstrykeren, lediggjængeren, tiggeren og mange andre, som ikke akkurat gjør nogen større forbrydelse, men hvis liv er værdiløst.

Der er ogsaa mange i det høiere liv som ødelægger deres tilværelse. Se for eksempel paa sportsmanden? Paa selskapskvinden? Blir nogen hjulpet av deres levemaate? Vil disse motta en gavmilds løn naar de kommer til sit livs aften? Ak ja, deres lader vil fyldes over — — med ugræs! Med hvilken bestyrtelse og anger vil de ikke møte deres Herre naar han kalder til opgjør paa den yderste dag!

La alle som fører et værdiløst liv omvende sig og begynde forfra igjen. I har kraften formedelst Guds velsignelse til at danne eders liv som I vil. I vil kanske

ikke være istand til at bli rike eller berømte, men I kan bli retskafne mænd og kvinder, hvilket er langt bedre. La eders hjerter og eders liv være ret, og I vil formedelst den kraft som er i eder, bringe eders liv til at underkaste sig eders vilje. I vil da ha fremgang i alle eders ærlige handlinger og være istand til at gjøre meget godt i verden. Søk først Guds rike og hans retfærdighet, og da vil I kunne vandre sikkert og støt henimot himmelen. Uten hensyn til hvad andre gjør, la dit eget liv være ret, og vær ærlig mot alle. La hellighetens skjønhet skinne paa din pande og i dit hjerte, og da vil menneskene se og føle at du er værd den største agtelse og tillid.

Maaske nogen vil si: «Hvis jeg bare hadde begyndt ret, ville det ha været lettere, men begynde nu forfra igjen, vil kræve saa meget besvær at det vil være meget vanskelig — hvorledes kan det la sig gjøre?» At ha begyndt rigtig vil naturligvis være meget lettere, og den tid som er gaat av dit liv ville ikke været ødelagt. Hvis ingen trin tilbake var nødvendig, hvad kunne vi da ikke naa? Hvilke store ting ville vi da ikke fuldføre! Men fordi om du ikke begyndte ret, maa du da altid gaa paa den gale vei? Fremad! Fra nu av gjør det som er ret og søk at bøte paa det gale, du har gjort saa langt som mulig. Hvis du paa nogen maate har skadet nogen i kjærlighet, i ære, i financiel henseende eller lignende, søk da at rette herpaa med al din magt. Hvilken himmel paa jord vilde det ikke være om alle fulgte denne gyldne regel. Hvor mange vanskelige problemer baade for hver enkelt person og i det offentlige liv ville være løst, om man efterkom denne regel!

Vi elsker vort land. Vi elsker dens noble organisation. Vi elsker de vise og ædle mænd som beskytter vort land, ofte gjennem store vanskeligheter. Vi er rede til at gi vort liv om det behøves for at hjælpe dem. Elsker vi retfærdighet og renhet? Elsker vi i virkeligheten vor næste som os selv? Er vort liv værd at leve?

Hvor mange mænd og kvinder er der i dette land som lever ret i alle ting? Hvor mange elsker i virkeligheten deres næste som sig selv? Hvor mange gjør akkurat som

de vil at andre skulle gjøre mot dem? Er der renhet i hjemmet? Er der uegennyttighet og selvopofrelse i hjemmet? Er der renhet og retfærdighet i det sociale og det borgerlige liv? I forretninger? I de almindelige handlinger av enhver slags, mand mot mand? Hvis liv vilde taale at veies? Ville dit, min ven? O, hvis ikke, begynd idag, fra denne time, at leve et værdifuldt liv.

Det er ikke altid at menneskene med en gang ser at de lever et unyttigt liv. Der opstod engang en sandstorm i nogen av vestens prærier, og der var nogen underlige fænomener at se paa forskjellige steder. Det saa ut til at vinden opstod paa et bestemt sted og ikke større end at det kunne dækkes med en almindelig mandshat. Paa utrolig kort tid hadde den gravet ut et stort rundt hul. Vinden tiltok, og efter tre à fire timers forløp, som er almindelig tid for en saadan storm, var der en længde av tre til fire acres hvor vinden hadde gravet ut sand i en dybde av firti—femti fot, og hvirvlet det op i luften. Paa samme maate er det med et feilagtig liv. Fra først av er det litet til at begynde med. En let avvikelse fra sandheten, et ubetydelig underslag, kun en gang at delta i noget som er galt, og hullet i sandet er ikke større end en mandshat. Men ved at fortsætte med de daarlige tilbøieligheter, syndige lidenskaper o. s. v., vil vinden snart bli lang og dyp, lik det umaadelig store hul i jorden efter sandstormen. Ta dig iagt for den første syndige handling! For det første urene ord! For den første cigar! For det første glas av berusende drikke! For de første tilegnede penge som du tænker at lægge tilbake før de savnes! Det er saa let at gaa fra trin til andet, indtil fortællingen om sandstormen er gjentat i dit liv!

Der er mange vanskeligheter at møte og overkomme, før vi kan leve et værdifuldt liv. Vi er fødte syndere, og her er netop vanskeligheten, ti synd er ikke en sygdom som læger sig selv. Naturen løfter svake hænder for at stanse mænd og kvinder, som en gang er begyndt paa en nedadgaaende bane. Guds naade alene kan redde dem. En doktor sa engang til en liten gut: «Ræk tungen ut, min ven.» Gutten gjorde saa og rakte tungespidsen ut.

«Nei, nei,» sa doktoren, «ræk den helt ut.» Gutten ristet paa hodet, og taarene kom i øinene, da han svarte: «Jeg kan ikke, for den sitter fast.» Lik den lille guts tunge er der mange ting, som sitter fast ved os formedelst naturen, vaner og arv, hvilke vi ikke kan være istand til at fjerne med en gang, men vi maa søke at faa kontrol over dem ved Guds hjælp. Uten hans hjælp vilde det være haabløst for os at overkomme ethvert onde. Han er almægtig, og vi maa søke at tilegne os alt vi behøver av hans almagt, og vi vil opnaa dette, dersom vi søker derefter med hele vort hjerte i tro og barnslig tillid paa hans sterke arm.

Oversat fra «*Millenial Star*» av *Borghild Nilsen.*

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Og siden efter: «Men han førte dem ut imot Betania, og han opløftet sine hænder og velsignet dem; og det skedde, idet han velsignet dem, da skiltes han fra dem og for op til himmelen». (Luk. 24, 50, 51). «Og som de stirret op mot himmelen, idet han for bort, se, da stod to mænd hos dem i hvite klær, og de sa: I galilæiske mænd! hvorfor staar I og ser op mot himmelen? Denne Jesus, som er optat fra eder til himmelen, skal komme igjen paa samme maate som I saa ham fare op til himmelen». (Ap. Gj. 1, 10—12.) Med vore egne øine skal vi se opfyldelsen av denne profeti. Ethvert øie skal se ham. Himmelens skyer skal da aabenbare synet, som nu er skildret paa aabenbaringens blade.

La os til slutning anføre nogen faa av de profetier som blev gıt ved profeten Joseph og deres opfyldelse. Mens Joseph Smith var en fattig, ulærd ung gut og bodde i sin fars hus i den da tyndt befolkede egn av det vestlige New York, sa engelen Moroni til ham, at Gud hadde et stort verk for ham at utføre, og at hans navn, skulde bli bekjendt for godt og ondt blandt alle nationer, stammer og tungemaal. Mennesker av alle samfundsklasser er vidner til, hvor bokstavelig dette er blit opfyldt.

Og atter, i aaret 1832, da de Forenede Stater nød fredens velsignelser, sa Herren ved profeten Joseph: «Sandelig, saa sier Herren, angaaende de kriger, der om kort tid vil finde sted, begyndende med oprør i Syd-Carolina, som til sidst vil ende med mange sjæles død og fordervelse..... «Ti se, de sydlige stater skal skille sig fra de nordlige stater, og de sydlige stater skal paakalde andre nationer, især Storbritanien, som det kaldes». Hele den voksne befolkning i de Forenede Stater er vidner til opfyldelsen av denne profeti. I mange aar forblev den uopfyldt, og ældsterne, som proklamerte den, blev møtt med haan og foragt; men tilsidst kom den frygtelige ødelæggelse og krig. Der hadde været mange oprør i de Forenede Staters territorier. I Virginia hadde Bacons oprør fundet sted og i Maryland Claybornes; i Ny England blev en opstand ledet av det hardfordske konvent fra 1814; i Vest-Pensylvanien hadde Franklins stat paa en gang holdt en politisk eksistens i omtrent to aar. Ved hjælp av hvilken menneskelig skarpsindighet var det da blit forutsagt, at krigen skulde begynde i Syd-Carolina? La skeptikeren læse og gruble.

10. kapitel.

Betragtninger over de vantroendes indvendinger.

De vantroendes teoriers store feil med hensyn til skabelseshistorien ligger i den hovmodige anmasselse, hvorpaa enhver av deres teorier hviler. De antar, at teoretikeren er bekjendt med alle universets bestanddeler og kræfter og med alle de maater, hvorpaa de virker. Denne kundskap maa anvendes ikke alene paa nutiden. men paa alle forbigangne tider; ikke alene paa denne verden, men ogsaa paa andre, hvis stillinger og situationer er ulike dennes og aldeles ukjendte; ellers indrømmer de, at ukjendte kræfter maa ha hat indflydelse i verdens dannelse. En skabelsesteori, som f. eks. vilde tilsidesætte tyngdekraftens tiltrækning, vilde aabenbart være falsk. Men der er andre lover, f. eks. frastøtningskraften, hvis indrømmelse vilde være like saa uundgaaelig. Eftersom skeptikere er

vel bekjendte med denne sandhet, har de søkt at gjøre omstridte punkter fattelig ved at indskrænke alle bestanddelene til kun faa simple elementer og alle kræfter til en universal lov. I stedet for dette aabenbarer kemikeren hvert aar nye substanser og forøker vor kundskap om naturens avvekslinger. Engang antok man, at astronomien vilde sætte os istand til at forklare alle universets foretagender og virkninger; men i stedet for har den aabenbaret substanser og kræfter, hvis natur og blanding er aldeles ukjendt. Det er f. eks. saaledes utregnet, at varmen paa solens egen overflate er 300,000 gange større end paa jordens. Ganske faa solstraaler, koncentrerte ved et brændeglas, vil forvandle guld og platin til damp. Saaledes er det ogsaa beregnet, at dersom et vandfald av isberge, en mil høit og saa bredt som Atlanterhavet, blev slynget ind mot solen med en kanonkules hastighet, vilde det bli forvandlet til damp likesaa hurtig, som det skred ind i solens atmosfære, uten at avkjøle dennes overflate i mindste grad. Men hvorledes blir en saa utrolig hete vedlikeholdt? Hittil har enhver ny opdagelse snarere fjernet utsigtene til at avgi en forklaring, som kan ansees at være rimelig, i stedet for at tydeliggjøre det. (Outlines of Astronomy, vol. 6, page 400.)

Solen er den nærmeste og os bedst bekjendte av fiksstjernene og tillike den planet, som vi staar nærmest i forbindelse med. Vi er avhængige av dens indflydelse baade med hensyn til liv og helbred. Men naar den vantroende ikke kan fortælle os, hvad solens bestanddele er, eller naturen og oprindelsen av det lys og den varme, den sender os, hvor tør han da paata sig at fortælle os, hvorledes den blev dannet, eller eklære den bibelske beretning derom for usandhet?

Hvor litet det er vi vet om vore nærmeste planeter! Er de dannet av de samme materialer som vor planet? Er Saturns ringe faste eller flytende? Planeten er omgit av et belte, som bestaar av flere forskjellige ringer der indeholder et areal, anslaat til et hundrede og seks og firti ganger større end vor klodes overflate, med en tykkelse av et hundrede engelske mil. Fra mekaniske be-

tragtninger er det bevist, at disse ringers tykkelse kunde ikke være lik paa alle sider; ti naar de fleste av dens syv maaner befandt sig paa samme side, vilde de paa den motsatte side ved tiltrækningskraften drages ind til planeten, og naar de først engang var trukne ind til dens overflate, vilde de aldrig slippe løs igjen, dersom de var faste legemer. Dernæst blev det bevist, at bevægelsene, som Saturns maaner og ringer utførte, var saadanne, at ringenes tykkelse maatte være mottagelige for forandringer i forhold til omstændighetene. Endelig blev det bevist, at disse ringer var flytende. og deres tæthet er næsten som vandets, og at i det mindste den indre del er saa gjennemsigtig, at planeten har kunnet sees igjennem den. Saturns ringe er derfor en strøm eller strømme av et fluidium, endnu tættere end vand, som flyter omkring planeten.

Dette merkværdige faktum, som viser hvorledes Gud kan oversvømme en planet, naar han behager, er git en filosofs sprog, hvis tankeløse illustration av aabenbaring er endnu mere værdifuld, eftersom den er uforsætlig:

«M. Otto Struve, Mr. Bond og Sir David Brewster er enige om, at Saturns tredje ring er flytende, at den gradvis nærmer sig Saturns legeme, og at vi en gang maa forvente at se den forene sig med planetens legeme. Med denne oversvømmelse i vente vilde Saturn neppe bli et meget ønskelig opholdssted for mennesker i, hvad det end maa være for delfiner». (Annual of Scientific Discovery, 1856, p. 377.)

La skeptikeren bevise, at Gud ikke utspændte eller ikke kunde utspænde et lignende himmelsk ocean over jorden eller ophøre med at erklære en universal oversvømmelse for at være umulig.

Atter kan der spørres, har maanen en atmosfære? Er planetenes atmosfære lik vor? Hvad er aarsaken til solens lys og varme? Disse og mange andre spørsmaal gir videnskapsmændene, men naar alt kommer til alt, lar de dem bli ubesvaret.

Kometene utgjør det største antal av legemer i vort solsystem. Arago sier, at syv millioner passerer indenfor

Uranius' baner. De er de største legemer, som vi er bekjendte med, strækkende sig hundreder av millioner mil. De nærmer sig mer til denne jord, end andre legemer gjør; ja, somme tider indhyller de den ogsaa i deres lange haler og opvækker almindelig stor forstyrrelse blandt dens beboere. Men beskaffenheten av de gjennemsigtige, lysende stoffer, hvorav de er sammensatte, er aldeles ukjendt. Mens deres tæthet var tvivlsom, dannet de matariale til ateistenes verdensbygning; men for nylig er de bokstavelig blit adspredte til røk ved hjælp av sterke teleskoper. I virkeligheten er en almindelig røkhvirvel ganske solid, sammenlignet med kometenes fasthet. Stjerner av mindste størrelse forblir synlige, selvom de tildækkes med, hvad der ser ut til at være de tætte dele av kometens hale, og endskjønt de samme stjerner vilde bli ganske fordunklet ved en almindelig taake, som kun strækker sig nogen faa meter over jorden. De er heller ikke tætte nok til at avgi en skygge. Det er saaledes bevist, at de tykkeste skyer, som flyter om i vor atmosfære, er tætte og massive legemer, sammenlignet med det hindeagtige og næsten aandelige væv av en komets hale.

Menneskene forstaar ikke heller lovene der styrer kometenes gang. Eftersom de nærmer sig solen, bringes de under indflydelse, som netop er motsat tiltrækningskraftens. Naar en komets nucleus bevæger sig mot solen, slynges somme tider dens hale fremad i den motsatte retning med en meget større hastighet. Den største hurtighet, som kjendes her paa jorden, er lysets, der er en million ganger hurtigere end en kanonkules, eller med andre ord 195 000 engelske mil i sekundet.

Men vantroende fortæller os at universet er uendelig og derfor selveksisterende. Denne paastand er deres trosbekjendelses hovedpunkt. De maa stadfæste dette faktum, før de kan overbevise sig selv eller nogen anden om, at universet ingen skaber hadde; ti det, som eksisterer ved nødvendigheten av sin egen natur, maa eksistere i alle tider og paa ethvert sted. Men det kan med lethet bevises at vort solsystem har grænser og ikke fylder rummets uendelighet.

Det brede belte av lysende skyer, som strækker sig tvers over himmelen og kaldes melkeveien, bestaar av millioner av stjerner, saa smaa og saa langt borte, at vi ikke kan se dem som enkelte stjerner, og saa talrike, at vi ikke kan undgaa at se massens lys, likesom vi kan se omridset av en skog i frastand, men er ikke istand til at skjelne de enkelte trær fra hverandre. Foruten melkeveien er der mange andre stjerneskyer paa forskjellige dele av himmelrummet, som efterhaanden er blit opdaget gjennem teleskopet og har vist sig at være mængder av stjerner.

(Forts.).

Daab.

Oskar Adolf Pettersen blev døpt i Drammenselven den 1. november 1922 av ældste G. A. Widsten. Haandspaalæggelsen utførtes av ældste Hyrum M. Norseth.

Dødsfald.

Torsdag den 23. november døde søster Inger Sandal, Bergen, efter et længere sykeleie. Hun blev medlem av Kirken 10. mars 1916, og stod nu som distriktssøster. Hun har altid været trofast og forsøkt at opfylde sine pligter. Begravelsen foregik fra lokalet onsdag 29. november. Ceremonien begyndte kl. 11 form. under ledelse av præsident Oluf K. Karlsen. Der begyndtes med avsyngelse «Vi staar omkring din baare». Bøn av ældste Hilmar Bjørndal. Præsident Karlsen talte i lokalet, hvorefter det blev sunget: «O søsken lad os henrykt smile». Ved graven blev sunget «Nærmere Gud til dig». Derefter talte ældste Hilmar Bjørndal. Derefter blev sunget «Ei sørg for dem som smertefrit». Præsident Karlsen indviet graven.

Ved Aarsskiftet.

Et aar i tidens hav er rundet —
Har det bragt seier eller tap?
Har styrke du, og vilje vundet
Til at opfylde tidens krav?

Saa mangt et feilgrep er der øvet,
Saa mange ord i vrede talt.
Ja fristelser enhver har prøvet —
Naar sorg og skuffelser har talt.

Har da, til Fa'dren i det høie
Du ydmygt bøiet dig i bøn?
Eller maaske med trods i øiet
Git bitterheten vekst i løn?

Tak da din Gud, som end dig sparet,
Og gav dig tid endnu en stund.
Han, som dig værnet og bevaret —
Dig skaanede for dødens blund.

Hvad mon det nye aar vil bringe?
Saa spørges overalt paa jord.
Skal glæden mon sit scepter svinge —
Eller, mon sorg skal hos mig bo?

O maa vi lære her at sige:
«Din vilje ske paa denne jord!»
Maa aldrig vi fra veien vige —
Som du har vist os i dit ord.

Lad komme hvad der vil o Fader —
Naar blot du altid er mig nær.
Ei sorg, ei fristelser, mig skader,
Naar blot du Fader har mig kjær.

Hjælp mig at leve til din ære,
Og vandre her til dit behag,
Da, kan jeg tryg og rolig være,
Jeg ved — du kalder mig en dag.

Rachel Moe, Bergen.

INDHOLD:

Fred paa jorden 33
Ti aarsaker hvorfor jeg betaler tiende 37
Er livet værd at leve? . . . 39
Filosofien av evangeliet . . 42
Daab 47
Dødsfald 47
Ved aarsskiftet 47

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.